

Het offer van paarden

Ik denk weleens aan al die paarden die door mensen zijn gedwongen om mee te doen aan hun gevechten en oorlogen, die zijn gedood of gewond en zielogend achterbleven op de slagvelden van de wereld. Hoeveel duizenden, miljoenen zijn er wel niet getroffen door pijlen of speren, neergemaaid door kogels of granaatscherven, bedolven onder puin, omgekomen door vlammen en ontploffingen? Wie gedenkt ooit nog al die levens van anonieme paarden die een treurig leven hebben gehad en een pijnlijke dood? Wie heeft medelijden gevoeld met hun lot? Wie heeft zich ooit geschaamd voor wat mensen die dieren hebben aangedaan alsof ze de meesters zijn van alles wat leeft?

Men zou eigenlijk een groot monument moeten oprichten, niet alleen voor de vele onbekende soldaten – dergelijke monumenten zijn er al – maar ook voor de onbekende paarden die sinds de domesticatie deel uitmaken van onze geschiedenis en de last hebben moeten dragen van onze destructie en meedogenloosheid.

The sacrifice of horses

Sometimes I have to think about all these horses forced by men to go into war and fight for them, these horses which died or got wounded and remained dying on the battlefield. Some thousands, millions of them were hit by arrows or spears, mown down by bullets or shrapnel, buried under the rubble, killed by flames and explosions. Who remembers these anonymous horses with their sad lives and painful deaths? Who felt compassionate about their fate? Who ever felt ashamed of what people did to those animals as if they were the master of everything alive?

One should build a huge monument, not only for the fallen soldiers – such monuments already exist – but also for the unknown fallen horses. These horses have been part of history since their domestication and have borne the destruction and ruthlessness of it since.



Twee paarden / Two horses
Pastel op papier / on paper
2010, 94 x 112 cm.